

CURTEA,

Asupra apelurilor penale de față:

Prin sentința penală nr.819/22.07.2020 pronunțată de Judecătoria C_____ în dosarul penal nr._____, astfel cum a fost completată prin încheierea de îndreptare a erorii materiale din data de 10.09.2020, în baza art.396 alin.1,2 și 10 Cod procedură penală și a art.192 alin.2 și 3 Cod penal, a fost condamnat inculpatul A___ A_____ -A_____ la pedeapsa de 3 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

În baza art.396 alin.1,2 și 10 Cod procedură penală și a art.196 alin.2 și 3 Cod penal, a fost condamnat inculpatul A___ A_____ -A_____ la pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă.

În baza art.396 alin.1,2 și 10 Cod procedură penală și a art.336 alin.1 Cod penal, a fost condamnat inculpatul A___ A_____ -A_____ la pedeapsa de 1 an închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe.

În baza art.38 alin.1 și a art.39 alin.1 lit. b Cod penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse cu închisoarea, respectiv un spor de 10 luni închisoare, inculpatul urmând să execute pedeapsa rezultantă de 3 ani și 10 luni închisoare.

S-a dispus ca pedeapsa astfel stabilită să se execute în regim de detenție, conform art.60 Cod penal.

În baza art.72 Cod penal, s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului perioada reținerii și a arestului preventiv de la data de 20.01.2019 la data de 19.02.2019, inclusiv.

În baza art.19 și art.397 alin.1 Cod procedură penală, raportat la art.1349 alin.1 și 2, art.1357, art.1381 și art.1382 Cod civil, au fost admise în parte acțiunile civile exercitate de părțile civile I_____ I_____ –

C_____, J_____, J_____, N_____, N_____, M_____, M_____, - P_____, L_____, L_____,
G_____, G_____, E_____, E_____, M_____, Doința C_____, F_____, F_____, și C_____, C_____.

A fost obligată partea responsabilă civilmente SC Asirom B_____, B_____, B_____ S.A., la plata către părțile civile a următoarelor sume: către partea civilă I_____, I_____-C_____, a sumei de 200.000 euro, cu titlu de daune morale și a sumei _____ lei, cu titlu de daune materiale; către partea civilă J_____, J_____, (tatăl victimei C_____, A_____), a sumei de 200.000 euro, cu titlu de daune morale și a sumei de 44.000 lei, cu titlu de daune materiale; către partea civilă N_____, N_____, (mama victimei C_____, A_____), a sumei de 200.000 euro, cu titlu de daune morale și a sumei de 44.000 lei, cu titlu de daune materiale; către partea civilă M_____, M_____-P_____, M_____, M_____, M_____, J_____, J_____, (fratele victimei C_____, A_____), a sumei de 100.000 euro, cu titlu de daune morale; către partea civilă L_____, L_____, (bunicul patern al victimei C_____, A_____), a sumei de 40.000 euro, cu titlu de daune morale; către partea civilă G_____, G_____, (bunica paternă a victimei C_____, A_____) a sumei de 40.000 euro, cu titlu de daune morale; către partea civilă E_____, E_____, (tatăl victimei M_____, D_____-N_____) a sumei de 200.000 euro, cu titlu de daune morale și a sumei de _____,865 lei, cu titlu de daune materiale; către partea civilă K_____, K_____-C_____, (mama victimei M_____, Dragpș-N_____) a sumei de 200.000 euro, cu titlu de daune morale și a sumei de _____,865 lei, cu titlu de daune materiale; către partea civilă C_____, C_____, (bunica paternă a victimei M_____, D_____-N_____) a sumei de 40.000 euro, cu titlu de daune morale; către partea civilă F_____, F_____, (fratele victimei M_____, D_____-N_____) la plata sumei de 100.000 euro, cu titlu de daune morale.

Au fost respinse restul pretențiilor civile ca neîntemeiate.

S-a luat act că D_____, D_____, de Urgență Sfântul A_____, C_____, nu s-a constituit parte civilă în procesul penal.

În baza art.272 raportat la art.274 alin.1 Cod procedură penală, a fost obligat inculpatul la plata către stat a sumei de 3.500 de lei cu titlu de cheltuieli judiciare (1.500 de lei din faza de urmărire penală și 2500 de lei din faza de judecată).

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut în fapt și în drept următoarele:

La data de 20.01.2019, în jurul orelor 05,30, inculpatul A_____, A_____-A_____, în timp ce se afla sub influența băuturilor alcoolice, a condus autoturismul marca BMW cu numărul de înmatriculare

_____, pe DN22, pe ruta Tulcea - C _____ și când a ajuns la Km 265 + 350 m, într-o curbă la dreapta, a pierdut controlul mașinii și a pătruns pe contrasens, unde a intrat în coliziune frontală cu autoturismul marca Dacia, cu numărul de înmatriculare _____, condus de victima M _____ D _____ - N _____, din sensul opus.

În urma accidentului, a rezultat decesul la fata locului al victimelor M _____ D _____ - N _____ și C _____ A _____ pasager pe bancheta din spate a autoturismului cu numărul _____ și rănirea ușoară a lui I _____ I _____ - C _____, aflat în calitate de pasager pe bancheta din partea dreaptă din față a autoturismului cu numărul de înmatriculare _____ și conducătorul autoturismului cu numărul _____ - inculpatul A _____ A _____ - A _____.

Pentru că inculpatul A _____ A _____ - A _____ emana halenă alcoolică, a fost testat cu aparatul alcooltest și a rezultat o concentrație alcoolică de 0,61 mg/l alcool pur în aerul expirat, la orele 06,38, motiv pentru care a fost condus la spital, pentru recoltarea de probe biologice în vederea stabilirii alcoolemiei sale.

Din buletinul de analiză toxicologică (B _____) nr.109-110/A12/20.01.2019 al SJML C _____ rezultă că inculpatul A _____ A _____ - A _____ a avut o alcoolemie peste limita legală și anume de 1,45 g/l alcool pur în sânge la prima probă recoltată la orele 08,10 și de 1,30 g/l alcool pur în sânge la a doua probă recoltată la orele 09,10.

Din raportul medico-legal de necropsie nr.323/60/A3/2019/30.01.2019 emis de SJML C _____, rezultă că decesul victimei C _____ A _____ s-a datorat leziunilor corporale suferite în urma producerii accidentului, diagnosticul fiind de traumatism facial sever, _____ mandibula, găsit în stop cardio-respirator, fără puls, cu leziuni incompatibile cu viața.

În sângele prelevat s-a constatat o alcoolemie de 0,35 g/l.

De asemenea, din raportul medico-legal de necropsie nr.322/59/A3/2019/28.01.2019, întocmit de SJML C _____, rezultă că decesul victimei M _____ D _____ - N _____ s-a datorat leziunilor corporale suferite în urma producerii accidentului, diagnosticul lui fiind de fractură braț stâng, fractură umăr stâng, femur stâng, TCF sever, stop cardio respirator.

În sângele prelevat s-a constatat o alcoolemie de 0,20 g/l.

Totodată, din raportul medico-legal de expertiză medico-legală emis sub nr.308/21/A1 rutier/2019/05.02.2019 de către SJML C _____ rezultă că, în urma producerii accidentului, victima I____ I____-C_____ a suferit vătămări corporale care necesită pentru vindecare un număr de 30 de zile de îngrijiri medicale, ce i-au pus viața în primejdie și a rămas cu infirmitate definitivă constând în splenoscopie chirurgicală de necesitate.

Persoana vătămată a formulat plângere prealabilă.

Din concluziile raportului de expertiză tehnică judiciară auto întocmit de expertul tehnic auto O____ P____ s-a reținut vinovăția conducătorului auto A____ A____ A_____ în producerea accidentului de circulație, prin aceea că a pătruns pe sensul opus de mers.

Astfel, locul producerii impactului între vehicule a fost pe banda normală de deplasare C_____ - Tulcea, pentru autoturismul Dacia L____. Vitezele de deplasare în premomentul accidentului au fost stabilite la valorile de 106-108 km/h pentru autoturismul BMW cu nr. _____ și de 91 km/h pentru autoturismul Dacia L____, cu nr. _____.

Starea de pericol a fost generată de conducătorul autoturismului BMW prin manevra de pătrundere parțială pe sensul opus de mers și cu depășirea marcajului central format din linie continuă.

Cauza producerii accidentului au constituit condițiile de deplasare ale autoturismului BMW într-o curbă la dreapta cu pătrunderea pe sensul opus de mers.

Posibilitățile de evitare a producerii accidentului au aparținut inculpatului A____ A____ A____, care nu trebuia să se deplaseze cu o viteză care nu i-a permis menținerea controlului direcției și pătrunderea pe sensul opus.

Raportul de expertiză a fost comunicat părților, iar expertul parte D _____ M _____ -A _____ a formulat concluzii asemănătoare și la care expertul numit a formulat mențiuni la raportul inițial de expertiză.

În cursul urmăririi penale, inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor pentru care a fost trimis în judecată, iar înainte de începerea cercetării judecătorești, la termenul de judecată din 13.09.2019, prima instanță a admis cererea inculpatului de judecare a cauzei în procedura recunoașterii învinuirii, acesta declarând că înțelege să fie judecat în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, solicitând administrarea probei cu înscrișuri și arătând că este de acord cu prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității.

Din evaluarea judiciară a materialului probator administrat în cauză în faza de urmărire penală și raportat la recunoașterea vinovăției inculpatului, se reține existența faptei și a vinovăției certe a inculpatului, vinovăție dovedită prin procesul - verbal de depistare, B.A.T.A nr.109-110/A12/20.01.2019 emis de S.J.M.L. C _____, actele medico-legale de constatare a leziunilor corporale, declarațiile de inculpat, certificatul de cazier judiciar, toate coroborate cu declarația de recunoaștere dată de inculpat în fața instanței de judecată.

Pe latură civilă, prima instanță reține că, pentru a putea fi antrenată răspunderea civilă delictuală a inculpatului este necesar, conform art.1357 Cod civil, dovedirea concomitentă a următoarelor condiții: a) o faptă cauzatoare de prejudiciu și persoana care a cauzat această faptă; b) un prejudiciu cauzat, stabilit cu certitudine c) existența raportului de cauzalitate între fapta dăunătoare și prejudiciu și d) culpa.

Astfel, fapta ilicită ca element al răspunderii delictuale este, potrivit art.1349 alin.1 Cod civil, acea faptă prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, au fost cauzate prejudicii dreptului subiectiv aparținând unei persoane sau intereselor acesteia.

În cazul de față, instanța arată că este dovedită fapta inculpatului, așa cum s-a arătat cu ocazia analizei efectuate asupra situației de fapt din prezenta hotărâre.

În ceea ce privește culpa inculpatului, instanța apreciază că acesta a încălcat prevederile ce îi reglementau activitatea de conducător auto, în sensul că inculpatul a condus un autovehicul sub

influența băuturilor alcoolice, cu viteză, că nu a păstrat un control ferm al direcției de către șofer, părăsind suprafața carosabilă a sensului normal de deplasare și pătrunzând pe contrasens.

Cu privire la cea de-a treia condiție ce se cere îndeplinită pentru angajarea răspunderii pentru fapta proprie, instanța de fond arată că prejudiciul este rezultatul dăunător (de natură patrimonială sau nepatrimonială) al atingerii drepturilor persoanelor, valorilor pe care acestea le ocrotesc, rezultat care antrenează obligația de reparare din partea celui responsabil.

Instanța are în vedere pentru ca prejudiciul să fie susceptibil de reparare trebuie ca acesta să fie cert și să nu fi fost reparat încă; caracterul cert al prejudiciului presupune că acesta este sigur, atât în privința existenței, cât și în privința posibilității de evaluare. Prejudiciul actual, cel care a fost deja produs la data când se pretinde repararea lui, este întotdeauna cert.

În dovedirea daunelor materiale solicitate de către părțile civile, au fost depuse la dosar numeroase înscrisuri, fotografii, dar și rapoarte de evaluare psihologică, instanța încuviințând și efectuarea unei expertize medico-legale a părții civile I ____ I ____ -C_____, pentru a se verifica dacă a fost afectată capacitatea de muncă a acestuia.

Înscrisurile depuse la dosar fac dovada daunelor materiale solicitate de către părțile civile J____ J____ și N____ N____ în cuantum total de 88.000 lei, precum și a daunelor materiale solicitate de părțile civile M____ D____ și E____ E____ în cuantum total de _____,73 lei, astfel încât instanța a admis cererile părților civile de obligare la plata daunelor materiale, daunele urmând a fi împărțite în mod egal membrilor aceleiași familii.

Tot astfel, instanța reține că și daunele materiale solicitate de către partea civilă I ____ I ____ -C_____, în cuantum de _____ sunt pe deplin dovedite prin înscrisurile depuse la dosar, astfel încât a fost admisă cererea acestuia de obligare a părții responsabile civilmente la plata daunelor materiale.

Cu privire la daunele morale, potrivit art.1391 alin.2 Cod civil, instanța reține că se pot acorda despăgubiri ascendenților, descendenților, fraților, surorilor și soțului, pentru durerea încercată prin moartea victimei, precum și a oricărei alte persoane care, la rândul ei, ar putea dovedi existența unui asemenea prejudiciu.

Instanța reține ca sunt evidente suferințele psihice pe care le înțearcă rudele apropiate prin moartea unui membru de familie, aceștia rămânând lipsiți de bucuriile și mulțumirile firești procurate de defunct și, nu în ultimul rând, de suportul moral și afecțiunea reciprocă pe care ei și-o datorau în virtutea relațiilor de rudenie, aspecte ce impun remedii efective din perspectivă juridică, remediul fiind tocmai daunele morale.

Evaluarea bănească a suferințelor părților civile este însă dificil de realizat, mai ales în lipsa unor minime criterii legale și în contextul unei jurisprudențe variate.

De altfel, atât Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cât și Înalta Curte de Casație și Justiție, atunci când acordă despăgubiri morale, nu operează cu criterii de evaluare prestabilite, ci judecă în echitate, adică procedează la o apreciere subiectivă a circumstanțelor particulare a cauzei.

La stabilirea daunelor morale solicitate, au fost avute în vedere consecințele negative suferite în plan fizic și psihic, importanța valorilor sociale lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială, iar celui care le pretinde îi revine sarcina să producă un minimum de argumente și indicii din care să rezulte în ce măsură i-a fost produs un prejudiciu nepatrimonial.

Din probele administrate în cauză rezultă că familiile victimelor au fost profund afectate de decesul acestora, relevante în acest sens fiind declarațiile părților civile, ce se coroborează cu concluziile rapoartelor de evaluare psihologică a urmașilor victimelor.

Decesul victimelor a generat în mod evident urmări asupra stării sufletești a familiei acestora și este evident că indiferent de suma la care instanța va cuantifica durerea suferită de părțile civile, aceasta nu va contribui la stingerea suferinței prilejuite de moartea victimelor.

Și în ceea ce o privește pe partea civilă I ____ I _____ -D_____, prima instanță reține că accidentul produs de inculpat i-au cauzat acestuia vătămări ce au necesitat pentru vindecare un număr de 30 de zile de îngrijiri medicale, acestuia fiindu-i extirpată splina.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.5564/236/A1 Rutier/2019/31.01.2020, lipsa splinei nu afectează capacitatea de muncă.

Prin urmare, prin raportare la legăturile existente între victime și familia acestora, ținând cont de suferințele îndurate de partea civilă I____ I____-C_____, prima instanță apreciază că sumele solicitate cu titlu de daune morale de către părțile civile sunt excesive, motiv pentru care acestea au fost reduse corespunzător, în sensul că pentru părinții victimelor instanța a acordat câte 200.000 euro cu titlu de daune morale, fraților victimelor instanța a acordat câte 100.000 euro cu titlu de daune morale, iar bunicilor victimelor instanța le-a acordat câte 40.000 euro cu titlu de daune morale, apreciind că aceste sume reprezintă o justă despăgubire pentru suferința cauzată de decesul victimelor.

Tot astfel, prima instanță apreciază că suma de 200.000 euro cu titlu de daune morale reprezintă o justă despăgubire și pentru partea civilă I____ I____-C_____, pentru traumele suferite în urma accidentului rutier.

Împotriva acestei sentințe penale au formulat apel, în termen legal, inculpat A____ A____ A_____, solicitând reducerea pedepselor, prin efectul circumstanțelor personale atenuante, până într-un quantum care să permită suspendarea sub supraveghere a pedepsei rezultante și apelantele părți civile I____ I____ I_____, J____ J____, N____ N____, M____ M____ P____, M____ M____ M____ J____ J____, L____ L____, G____ G____, E____ E____, K____ K____, F____ F____ și C____ C_____, solicitând majorarea pedepselor aplicate inculpatului și a daunelor morale acordate acestora. De asemenea, împotriva aceleiași sentințe penale și a încheierii de ședință din data de 10.09.2020 a declarat apel, în termen legal, partea responsabilă civilmente S.C. Asigurarea Românească – Asiom B____ B____ B____ S.A, criticând-o sub aspectul modului de stabilire a tuturor despăgubirilor civile și solicitând ca acestea să fie acordate numai în măsura dovedirii lor și numai în dacă o parte din ele nu au fost deja acoperite din fondurile de asigurări sociale, potrivit gradului de culpă comună al victimelor în producerea accidentului de circulație, evidențiat prin neutilizarea centurii de siguranță.

În faza de judecată a apelului, Curtea a dispus introducerea în cauză a moștenitorilor părții civile G____ G____ – L____ L____, în calitate acestuia de soț supraviețuitor și G____ G____, în calitate de fiică - în raport de dispozițiile art.24 alin.1 Cod procedură penală, cei doi exprimându-și opțiunea de a continua exercitarea acțiunii civile în fața instanței penale, în baza calităților conferite de certificatul de moștenitor nr.19/09.02.2021.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea reține în fapt și în drept următoarele:

Făcând o justă evaluare a mijloacelor de probă administrate în cursul urmăririi penale, însușite și necontestate în procedura de judecată simplificată, prevăzută de art.375 din Codul de procedură penală, instanța de fond a reținut în mod legal și temeinic vinovăția inculpatului A___ A___ A___, care la data de 20.01.2019, în jurul orelor 05.30, fiind sub influența băuturilor alcoolice, a condus autoturismul marca BMW cu numărul de înmatriculare _____, pe DN22, pe ruta Tulcea - C_____ și când a ajuns la Km 265 + 350 m, într-o curbă la dreapta, a pierdut controlul mașinii și a pătruns pe contrasens, unde a intrat în coliziune frontală cu autoturismul marca Dacia cu numărul de înmatriculare _____, condus de către victima M_____ D_____ -N_____, care circula din sensul opus. În urma accidentului, a rezultat decesul la fața locului al victimelor M_____ D_____ -N_____ și C_____ A_____, pasager pe bancheta din spate a autoturismului cu numărul _____, precum și rănirea ușoară a victimei I_____ I_____ -C_____, aflată pe bancheta din partea dreaptă din față a autoturismului cu numărul _____ și a conducătorului autoturismului cu numărul _____ – în persoana inculpatului A___ A___ -A_____.

Pe baza principalelor mijloace de probă, între care se evidențiază procesul-verbal de constatare, buletinul de analiză toxicologică alcoolemie nr.109-110/A12/20.01.2019 emis de către S.J.M.L. C_____, actele medico-legale de constatare a leziunilor corporale, raportul de expertiză tehnică auto, declarațiile de inculpat și certificatul de cazier judiciar, instanța de fond a reținut că A___ A___ A_____ este vinovat de comiterea cu intenție directă a infracțiunii prevăzute de art.336 alin.1 Cod penal și de comiterea din culpă a infracțiunilor prevăzute de art.192 alin.2 și 3 Cod penal și art.196 alin.1,2 și 3 Cod penal, întrucât, în urma accidentului de circulație, a rezultat decesul victimelor M_____ D_____ N_____ și C_____ A_____, precum și vătămarea corporală a victimei I_____ I_____ I_____, care a suferit vătămări corporale ce necesită pentru vindecare un număr de 30 de zile de îngrijiri medicale, care i-au pus viața în primejdie și care au condus la o infirmitate definitivă, constând în splenectomie chirurgicală de necesitate, astfel cum rezultă din raportul de expertiză medico-legală întocmit sub nr.308/21/A1 rutier/2019/05.02.2019 de către SJML C_____.

În ce privește latura obiectivă din conținutul constitutiv al fiecărei infracțiuni reținute, elementul material este realizat de conducerea autovehiculului de către o persoană sub influența unei intoxicații etlice de peste 0,80 g/l alcool pur în sânge și într-un mod care a determinat producerea accidentului de circulație soldat cu decesul a două persoane și vătămarea corporală a alteia, prin cauzarea unor leziuni incompatibile cu viața ori care au pus în pericol viața și care au produs, totodată, o infirmitate permanentă.

Din concluziile raportului de expertiză tehnică judiciară auto întocmit de expertul tehnic auto O_____ P_____ s-a reținut vinovăția conducătorului auto în producerea accidentului prin aceea că a pătruns pe sensul opus de mers.

Astfel, locul producerii impactului între vehicule a fost pe banda normală de deplasare C _____ - Tulcea, pentru autoturismul Dacia L____. Vitezele de deplasare în premomentul accidentului au fost stabilite la valorile de 106-108 km/h pentru autoturismul BMW cu nr. _____ și de de 91 km/h pentru autoturismul Dacia L____, cu nr. _____.

Starea de pericol a fost generată de conducătorul autoturismului BMW prin manevra de pătrundere parțială pe sensul opus de mers și cu depășirea marcajului central format dintr-o linie continuă.

Cauza producerii accidentului au constituit condițiile de deplasare ale autoturismului BMW într-o curbă la dreapta cu pătrunderea pe sensul opus de mers.

Posibilitățile de evitare a producerii accidentului au aparținut inculpatului A___ A_____ A_____, care nu trebuia să se deplaseze cu o viteză care nu i-a permis menținerea controlului direcției și pătrunderea pe sensul opus.

Inculpatul a săvârșit fapta ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale și măsurilor de prevedere impuse de exercitarea activității de conducător de autovehicul pe un drum public.

Acesta a încălcat obligațiile prevăzute de art.48, art.54 alin.1 din O.U.G. nr.195/2002 și art.121 alin.1 din Regulamentul de aplicare a O.U.G. nr.195/2002.

Conform art.48 din O.U.G. nr.195/2002, conducătorul de vehicul trebuie să respecte regimul legal de viteză și să o adapteze în funcție de condițiile de drum, astfel încât să poată efectua orice manevră în condiții de siguranță.

Conform art.54 alin.1 din O.U.G. nr.195/2002, conducătorul de vehicul care execută o manevră de schimbare a direcției de mers, de ieșire dintr-un rând de vehicule staționate sau de intrare într-un asemenea rând, de trecere pe o altă bandă de circulație sau de virare spre dreapta ori spre stânga sau care urmează să efectueze o întoarcere ori să meargă cu spatele este obligat să semnalizeze din timp și să se asigure că o poate face fără să perturbe circulația sau să pună în pericol siguranța celorlalți participanți la trafic. Conform art.121 alin.1 din Regulamentul de aplicare a O.U.G. nr.195/2002,

conducătorii de vehicule sunt obligați să respecte viteza maximă admisă pe sectorul de drum pe care circulă și pentru categoria din care face parte vehiculul condus, precum și cea impusă prin mijloacele de semnalizare.

Legătura de cauzalitate dintre faptă și fiecare rezultat este dovedită.

Sub aspectul laturii subiective, inculpatul a săvârșit infracțiunile cu vinovăție sub forma intenției indirecte și culpei cu prevedere, în accepțiunea art.16 alin.3 lit. b și alin.4 lit. a Cod penal, prevăzând că nerespectarea obligațiilor sale de conducător de autovehicul poate duce la producerea unui accident rutier, fără al urmări, dar acceptând posibilitatea rezultatului, sperând fără temei că nu se va produce.

Deși inculpatul A___ A_____ A_____ a solicitat reindividualizarea pedepselor aplicate și pronunțarea unei soluții de suspendare sub supraveghere a executării pedepsei rezultante, o astfel de cerere nu poate fi primită.

Fiind o măsură de constrângere și un mijloc de reeducare a condamnatului, pedeapsa are ca scop formarea unei atitudini corecte față de ordinea de drept și regulile de conviețuire socială, iar pentru îndeplinirea funcțiilor ce i-au fost atribuite de legiuitor este necesar ca aceasta să corespundă nevoilor de îndreptare ale infractorului și gravității infracțiunii. De aceea, în scopul stabilirii corecte a pedepsei, legiuitorul a reglementat instituția juridică a individualizării pedepsei, operațiune prin care pedeapsa, ca expresie a reacției sociale, este adaptată în raport cu gravitatea concretă a infracțiunii, cu urmările acesteia și cu persoana infractorului, astfel încât aceasta să își poată îndeplini cu maximă eficiență funcțiile recunoscute prin lege.

La stabilirea și aplicarea pedepsei, se ține seama de dispozițiile generale ale Codul penal, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de persoana autorului și de împrejurările de fapt și cauzele care pot agrava sau atenua răspunderea penală.

Potrivit art.3 alin.1 din Legea nr.254/2013, privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, scopul executării pedepselor și măsurilor educative privative de libertate în constituie prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni. De asemenea, potrivit alineatului 2 al textului de lege, prin executarea pedepselor și a măsurilor educative privative de libertate se urmărește formarea unei atitudini corecte față de ordinea de drept și regulile de

conviețuire socială, dar și față de muncă, în vederea reintegrării în societate a deținuților sau persoanelor internate.

Rezultă din conținutul acestor dispoziții legale că pedeapsa, ca măsură de constrângere, are pe lângă scopul său represiv, și o finalitate de exemplaritate, conținând dezaprobarea legală și judiciară cu privire la fapta penală săvârșită și comportamentul făptuitorului.

Ca atare, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și să evite, pe viitor, săvârșirea de fapte penale.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces de apreciere subiectivă din partea judecătorului, acesta este nu este un proces strict personal și arbitrar, ci el este unul care trebuie să se realizeze pe baza unor criterii certe, obiective, care să dea expresia examenului analitic al întregului material probator, studiat după reguli și criterii precis determinate.

Acest examen trebuie să reprezinte opera de valorificare a criteriilor de individualizare a pedepsei, întrucât, pentru a-și îndeplini funcțiile, pedeapsa trebuie să aibă aptitudinea de a-l influența pe infractor să se îndreptate, iar pe ceilalți destinatari ai normelor penale de a abține de la comiterea unor fapte similare, în vederea îndeplinirii funcției de exemplaritate.

În cazul de față, pedepsele principale aplicate inculpatului corespund gravității faptelor săvârșite, iar modalitatea de executare a pedepsei rezultante corespunde împrejurărilor reale ale comiterii acestor fapte și conduitei procesuale ale inculpatului, care s-a materializat în reținerea cauzei de atenuare a răspunderii penale prevăzute de art.396 alin.10 Cod procedură penală.

Inculpatul A___ A_____ A_____ a cunoscut că prin modul de a conduce autoturismul (sub influența unei alcoolemii foarte ridicate de 0,61 mg/l alcool pur în aerul expirat, la orele 06,38, de 1,45 g/l alcool pur în sânge la prima probă recoltată la orele 08,10 și de 1,30 g/l alcool pur în sânge la a doua probă recoltată la orele 09,10, cu viteză foarte mare și efectuând manevre imprudente într-o curbă la dreapta) va contribui la o stare de pericol, măbind riscul producerii unui accident rutier și a conceput ca posibilă producerea unui accident de circulație (implicit și cauzarea morții ori vătămării altor persoane), în contextul stării de oboseală și a celei specifice consecutive consumului de băuturi alcoolice, acceptând să se deplaseze cu viteză mărită pe un sector de drum care prezintă un grad sporit de dificultate, pe

timpul nopții, evaluându-și în mod greșit aptitudinile și considerând că ar putea controla viteza de deplasare a autovehiculului, deși reflexele îi erau în mod considerabil influențate de nivelul ridicat al alcoolemiei.

Având în vedere dispozițiile art.396 alin.2 Cod procedură penală, instanța a dispus condamnarea inculpatului, constatând dincolo de orice îndoială rezonabilă că faptele de care acesta este acuzat există, constituie infracțiuni și au fost săvârșite cu forma de vinovăție impusă de lege, adaptând pedepsele stabilite la circumstanțele comiterii faptelor și urmările produse.

Infracțiunile comise nu susțin posibilitatea reducerii pedepselor, deoarece acestea au fost săvârșite în contextul nesocotirii de către inculpat a unor importante dispoziții care asigură siguranța tuturor participanților la trafic, pe fondul imprudenței și temerității specifice vârstei, dar mai ales pe fondul consumului ridicat de băuturi alcoolice și a încrederii că manevrele de deplasare cu autoturismului puteau fi efectuate în condiții depline de siguranță, deși condițiile de drum și situația conducătorului auto nu permiteau aceasta.

În exprimarea aceleiași concluzii, Curtea are în vedere și faptul că, în prezent, numărul accidentelor de circulație produse în circumstanțe deosebit de grave, este unul extrem de ridicat, iar în aceste împrejurări reacția de apărare a statului nu poate avea un caracter formal, ci trebuie adaptată persoanei fiecărui infractor și gravității faptelor comise, astfel încât repetarea acestui gen de fapte să fie, pe cât posibil, cotracarată.

Contrar solicitărilor părților civile, care au criticat și modalitatea de rezolvare a acțiunii penale, Curtea apreciază însă că nu se impune nici majorarea pedepselor aplicate inculpatului, deoarece acestea nu au fost orientate spre minimul special redus cu o treime, iar în condițiile în care inculpatul a recurs la procedura de judecată simplificată, beneficiul oferit de art.396 alin.10 Cod procedură penală trebuie să se reflecte și prin stabilirea unor pedepse care să exprime toate acele date care caracterizează persoana autorului și conduita sa procesuală.

Sub acest aspect, prima instanță a avut în vedere că pe întreg parcursul procesului penal inculpatul a avut o poziție sinceră, și-a recunoscut și regretat faptele, s-a prezentat la chemările organelor judiciare și nu a îngreunat aflarea adevărului. De asemenea, în justa individualizare a cuantumului pedepselor, instanța de fond a ținut seama și de datele personale ale inculpatului, care se află la primul conflict cu legea penală, fiind infractor primar și care are un loc de muncă stabil, fiind angajat cu normă întreagă la

_____ SRL, integrat social și beneficiind de de caracterizări favorabile, așa cum rezultă din înscrisurile depuse inclusiv în faza apelului.

În lumina motivelor arătate mai sus, rezolvarea acțiunii penale nu comportă elemente de nelegalitate și netemeinicie care s-ar cere îndreptate în prezenta cale de atac, fapt pentru care soluția de condamnare pronunțată de prima instanță urmează a fi menținută întocmai.

Sub aspectul modului de rezolvare a acțiunii civile, Curtea constată nefondate criticile aduse de părțile civile, fiind evident că suferințele de ordin moral sau de ordin fizic provocate nu pot justifica acordarea unor sume într-un quantum mai mare, cu titlu de daune morale.

Potrivit art.1391 alin.1 din Codul civil, în caz de vătămare a integrității corporale sau a sănătății, poate fi acordată o despăgubire pentru restrângerea posibilității de viață familială și socială.

De asemenea, potrivit art.1391 alin.2 din Codul civil, instanța judecătorească, va putea, de asemenea, să acorde despăgubiri ascendenților, descendenților, fraților, surorilor și soțului, pentru durerea încercată prin moartea victimei, precum și oricărei alte persoane care, la rândul ei, ar putea dovedi existența unui asemenea prejudiciu.

Totodată, potrivit art.1391 alin.4 Cod civil, dreptul la despăgubire, recunoscut potrivit dispozițiilor prezentului articol, nu trece la moștenitori.

Aceștia îl pot însă exercita, dacă acțiunea, dacă acțiunea a fost pornită de defunct.

Integrate tipului de despăgubiri la care art.1391 alin.1 Cod civil face referire, daunele morale reprezintă consecințele negative pricinuite în plan fizic și psihic prin diferitele fapte de natură ilicită, printre care și cele din sfera penală, resimțite de persoana vătămată în planul vieții sociale sau familiale ori care o pot afecta negativ în planul sănătății sau integrității corporale, inclusiv ca urmare a impactului produs în relațiile cu cei din jur sau diminuării semnificative a posibilităților de refacere a organismului.

În acest sens, atât jurisprudența națională, cât și recomandările în această materie ale Consiliului Europei, prin Protocolul nr.11 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, Rezoluția nr.75 -7/CE și întreaga jurisprudență a Curții de la Strasbourg se referă la necesitatea indemnizării prejudiciului corporal reprezentat de durerile fizice, insomniile sau sentimentele de inferioritate, dar și a situațiilor care conduc la limitarea unor activități recreative.

Așa cum practica judiciară constată o ilustrează, daunele morale pot fi cenzurate de către instanță, fiind necesară motivarea întinderii lor în cazul admiterii, în funcție de anumite criterii, dar indiferent de sumele acordate, acestea trebuie să ofere victimei o anumită satisfacție pentru ușurarea suferințelor îndurate sau pentru a diminua întrucâtva frustrările resimțite de victimă.

Așa fiind, fără a face abuz de aplicarea unor reguli rigide ori arbitrare, orice instanță are obligația de a asigura reparația bazată pe un raport echitabil între fapta inculpatului și dauna suferit în plan fizic și psihic de către partea civilă.

Aceste sume trebuie să fie rezonabile și să răspundă nevoilor de despăgubire efectivă, deoarece între sancțiunea civilă și sancțiunea penală trebuie să existe o anumită corespondență, gravitatea faptei săvârșite impunând o reacție echilibrată atât în plan civil, cât și în plan penal, pentru ca ambele tipuri de sancțiuni să poată fi executate, iar sumele consfințite cu titlu de reparație bănească să asigure o justă reparație a prejudiciului, fără a conduce la împovărarea celui obligat la plată.

În termenii Convenției Europene a Drepturilor Omului acest criteriu se traduce prin necesitatea ca partea vătămată prin fapta ilicită să beneficieze de o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit.

În aceste condiții, în aprecierea rezonabilității sumei acordate cu titlu de daune morale trebuie să aibă în vedere contextul social-economic, dar și nivelul general de trai al comunității, întrucât doar prin raportare la percepția generală cu privire la importanța unor venituri se poate aprecia în ce măsură o anumită sumă poate constitui o reparație echitabilă.

Prima instanță a reținut ca fiind îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie a inculpatului și a dispus ca despăgubirile acordate cu titlu de daune materiale și morale să fie suportate de partea responsabilă civilmente, chemată a răspunde în procesul penal în baza contractului de

asigurare obligatorie auto, în conformitate cu dispozițiile art.86 Cod de procedură penală și Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr.1/2016 pronunțată în interesul legii.

Cu toate acestea, sumele acordate cu titlu de daune morale moștenitorilor victimelor decedate constituite părți civile în cauză au un caracter excesiv și se îndepărtează cu mult de la funcția reparatorie recunoscută atât prin lege, cât și prin numeroasele reperate jurisprudențiale consacrate pe plan național, intensitatea suferințelor pricinuite rudelor victimelor și urmările în plan psihic și social neputând justifica acordarea unor sume într-un cuantum atât de ridicat.

Precum se relevă în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru a-și păstra caracterul de "satisfacție echitabilă", daunele morale trebuie acordate într-un cuantum care să nu le deturneze de la scopul și finalitatea prevăzute de lege, spre a nu deveni un folos material injust, fără justificare cauzală în prejudiciul suferit și consecințele acestuia.

În acest sens, făcând trimitere la cauza Tolstoy Milovsky contra Regatului Unit al Marii Britanii, Înalta Curte de Casație și Justiție subliniază raportul rezonabil de proporționalitate care trebuie să existe între întinderea sumelor acordate cu titlu de daune morale și gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite, la intensitatea și gravitatea atingerii adusă acestora.

Ca atare, despăgubirile acordate cu titlu de daune morale trebuie să păstreze un raport rezonabil de proporționalitate cu dauna suferită, în scopul asigurării unei juste compensații a suferințelor pe care victimele infracțiunii le-au îndurat sau eventual mai trebuie să le mai îndure acestea sau terțele persoane păgubite.

Prima instanță, deși a subliniat legăturile sufletești de durată statornicite între victimele decedate și părinții, frații și bunicii acestora, nu a motivat întinderea sumelor acordate cu titlu de daune morale și nu a indicat argumentele pentru care ele ar fi îndreptățite la acordarea unor despăgubiri atâte de însemnate, comparativ cu alte categorii de persoane îndreptățite la reparația unor prejudicii morale, cauzate prin infracțiuni similare, comise din culpă sau cu intenție.

În acest sens, este important de subliniat faptul că deși principiul reparației integrale a prejudiciului se opune ca obligația de despăgubire să fie stabilită în raport de situația materială a debitorului, același principiu se opune, în egală măsură, ca obligația de despăgubire să fie influențată de posibilitățile de plată ale autorului faptei sau ale celui chemat să răspundă pentru acesta sau alături de el.

În același timp, sancțiunile civile trebuie să își păstreze caracterul de proporționalitate și rezonabilitate, motiv pentru care, din punct de vedere pecuniar, în cazul faptelor cauzatoare de prejudicii morale comise din culpă, acestea nu pot fi cu mult mai severe prin comparație cu același tip de sancțiuni ce derivă din comiterea unor fapte penale săvârșite cu intenție.

Sub acest aspect, Curtea are în vedere că intensitatea legăturilor sufletești este mult mai profundă în cazul rudelor între care există legături apropiate, statornicite de-a lungul timpului, dar și faptul că, în cazul oricărui accident de circulație, șocul resimțit în urma pierderii rudelor apropiate este unul cu mult mai intens decât cel resimțit în circumstanțe obișnuite, prejudiciul emoțional intervenind în mod intempestiv și fiind greu de surmontat pe termen mediu și lung.

Nu se poate face abstracție de faptul că legăturile dintre părinți și copii, ca și cele dintre frați, bunici și nepoți se întemeiază pe acea apropiere sufletească inerentă legăturilor de familie bazate pe existența traiului în comun, pe anumit tip de relaționare specific familiei restrânse, ca celulă de bază a societății, pe sentimentele armonioase ce se dezvoltă odată cu trecerea timpului și care odată vătămate, sunt iremediabil compromise.

Așa cum este și firesc, întinderea daunelor morale nu poate nesocoti toate aceste realități cotidiene, deoarece între membrii familiei se stabilesc legături concretizate, din punct de vedere emoțional și material, în sprijinul reciproc pe care membrii familiei obișnuiesc să și-l acorde în perioadele dificile ale existenței lor, dar și în sentimentele de devotament, respect, compasiune și de prețuire care caracterizează fiecare tip de legături și care se reflectă în modalitățile variate de rezolvare a problemelor cotidiene sau de împărtășire a fiecărui tip de experiență.

În mod incontestabil, în cazul decesului, rolul deținut de un membru al familiei este greu sau imposibil de surmontat, fapt ce impune ca despăgubirile morale să țină seama de toate aceste criterii, neputând avea un caracter simbolic.

În egală măsură, tocmai pentru că un prejudiciu moral este greu a fi, în realitate, suplinat, putând fi doar în parte compensat, acesta trebuie evaluat în mod obiectiv, cu maximă prudență și după o matură chibzuință de către judecător.

Așa cum sănătatea persoanei nu poate fi comensurată, nici viața unei persoane nu poate forma obiect al unei evaluări excesive din partea instanței, fiind necesar ca despăgubirile ce se acordă să ușureze, să compenseze pierderea celor dragi sau să aline suferințele pe care urmașii celor decedați le-au îndurat și pe care aceștia încă le mai îndură, prin îndepărtarea, pe cât posibil, a șocului resimțit și crearea posibilităților recreative apte să conducă la estomparea zonelor de disconfort emoțional.

Prin urmare, sumele acordate cu titlu de daune morale nu trebuie să fie deturnate de la funcția firească ce le-a fost recunoscută prin lege și jurisprudență, ci trebuie să cuantifice pe cât posibil suferințele fizice sau psihice, pentru a înlătura sau diminua consecințele delictului și a diminua frustrările resimțite de victime, fără a reprezenta sursa unei îmbogățiri fără just teme.

De aceea, modalitatea de rezolvare a laturii civile justifică admiterea apelului declarat de partea reponsabilă civilmente, prin reducerea sumelor acordate cu acest titlu, dar și a celor acordate cu titlu de daune materiale părții civile I ____ I ____ -C _____, în condițiile în care suma de 5.399 lei, reprezentând cheltuieli de spitalizare, nu a fost suportată de partea civilă, ci de unitatea spitalicească în cadrul căreia victima accidentului a beneficiat de îngrijiri medicale, așa cum rezultă din devizul depus la dosar.

În ceea ce privește celelalte sume acordate cu titlu de daune materiale moștenitorilor victimelor decedate, Curtea constată că deși acestea nu au fost dovedite în totalitate prin acte scrise, ele nu au fost stabilite într-un quantum disproporționat, fiind evaluate potrivit criteriilor de echitate și cu luarea în considerare a tuturor datinilor și obiceiuri creștinești ocazionate de înmormântarea victimelor și de organizarea evenimentelor de pomenire ulterioare.

În caz de deces, aceste sume nu se pot limita la cheltuielile directe și indirecte prilejuite de înmormântare, probate cu documente justificative, așa cum prevede art.26 din Normele ASF nr.20/2017, deoarece și cheltuielile de pomenire ulterioară a victimei se integrează tipului de daune aflate în legătură directă de cauzalitate cu evenimentul produs, fiind suportate de rudele decedatului și fiind, prin urmare, supuse principiului reparației integrale a prejudiciului.

De asemenea, Curtea reține și faptul că referitor la aceste categorii de cheltuieli părțile interesate nu își pot preconstitui întotdeauna probe scrise, că aceste cheltuieli nu comportă sume fixe și că acestea diferă în funcție de amploarea și numărul evenimentelor de pomenire pe care rudele celor decedați au înțeles să le organizeze, de obiceiul local, tradiția familială sau bunurile pe care aceste rude au înțeles să le ofere terțelor persoane, în amintirea celor decedați.

Totodată, se are în vedere că aceste cheltuieli directe sau indirecte nu se pot circumscrie exigențelor impuse de art.26 din Normele ASF nr.20/2017, deoarece în procesul penal aceste cheltuieli pot fi dovedite și cu alte mijloace de probe decât cu acte scrise, iar ele nu se pot limita la evenimentele de înmormântare, potrivit art.1392 Cod civil, ci trebuie acordate în totalitate, în măsură în care se află în legătură de cauzalitate cu fapta ilicită și nu prezintă caracter excesiv.

În acest sens, Curtea are în vedere că potrivit art.1381 Cod civil, orice prejudiciu dă dreptul la reparație și că, potrivit art.1385 alin.1 Cod civil, prejudiciul se repară integral, dacă prin lege nu se prevede altfel.

În lumina celor arătate, Curtea, prin efectul admiterii apelului asigurătorului, în calitate de parte responsabilă civilmente, va reduce sumele acordate cu titlu de daune morale, cu singura excepție a sumelor acordate părții civile I ____ I ____ I _____, a căror întindere se justifică, în lumina stării de infirmitate permanentă cauzată prin accidentului de circulație și punerii vieții în primejdie, partea civilă, aflată la o vârstă fragedă, fiind pusă într-o situație de inferioritate în raport de semenii săi prin extirparea splinei și nevoită să suporte dificultăți majore de adaptare socială și eforturi prelungite, care pot genera complicații medicale pe termen lung.

Deși în cazul părții civile I ____ I ____ I _____ raportul de expertiză medico-legală nr.5564/236/A1 Rutier/2019/31.01.2020 evidențiază faptul că lipsa unui organ cum este splina nu afectează capacitatea de muncă, o stare de infirmitate permanentă determină un efort mult mai mare în efectuarea unor activități lucrative, atrage o _____ restricții în desfășurarea unor acțiuni recreative, cum sunt cele sportive și expune persoana în cauză unor riscuri mai mari, în planul stării sănătate, datorită importanței acestui organ în cadrul sistemului imunitar.

Precum s-a subliniat în literatura medicală de specialitate, lipsa splinei este compatibilă cu viața, însă persoana în cauză este supusă riscului mai mare de a contracta o infecție și chiar riscului de a se confrunta cu cheaguri de sânge în cazul anumitor afecțiuni.

Splina este un organ important în procesul de apărare antiinfecțioasă și, în plus, este sediul în care se distrug celulele sangvine îmbătrânite (globule roșii și trombocite, implicate în coagulare). Deși eliminarea splinei este indicată în caz de chisturi, de abcese, de rupturi splenice provocate de traumatisme și în cazul unor boli însoțite de distrugerea exagerată a trombocitelor sau globulelor roșii la acest nivel, este cert că pierderea acestui organ generează un risc major de îmbolnăvire pentru persoana

respectivă, astfel încât aceasta nu mai poate desfășura orice tip de activități lucrative sau recreative, suferind un disconfort major pe tot timpul vieții.

În literatura medicală de specialitate este unanim acceptat că există organe fără de care persoana poate supraviețui, dar cu risc mai mare de a dezvolta anumite tipuri de patologie. Un astfel de organ este splina, care deține un rol major în menținerea imunității organismului la niveluri optime. Deși rolul splinei poate fi preluat parțial de alte structuri ale organismului, în lipsa splinei, crește riscul ca persoana să dezvolte infecții cu potențial destul de sever. De aceea, splenectomia este rezervată cazurilor care obligă la acest tip de intervenție.

În corecta stabilire a despăgubirilor morale, Curtea are în vedere că neutilizarea centurii de siguranță de către victimele accidentului de circulație nu reprezintă o cauză care să fi condus la producerea acestui accident, pentru ca o eventuală culpă comună a victimelor și inculpatului să poată fi reținută.

De altfel, rechizitoriul nu reține culpa victimelor drept cauza favorizantă a accidentului de circulație, astfel încât, situația de fapt fiind reținută întocmai de către judecătorul fondului pe baza recunoașterii inculpatului, potrivit dispozițiilor art.375 Cod procedură penală, aceasta nu putea comporta modificări cu ocazia rezolvării acțiunii penale.

Nici starea de alcoolemie constatată asupra victimelor accidentului nu poate fi apreciată drept cauză favorizantă a evenimentului de circulație, fiind cert că acesta s-a produs numai ca urmare a conduitei imprudente a inculpatului, a cărei culpă exclusivă este evidențiată în mod cert prin raportul de expertiză tehnică auto.

În temeiul art.13 din Legea nr.132/2017, privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule și art.1371 din Codul civil, culpa victimelor întemeiată pe neutilizarea centurilor de siguranță s-ar fi putut evidenția drept cauză ce a contribuit la amplificarea prejudiciului, însă din probele administrate nu rezultă că toate cele trei victime nu ar fi purtat centurile de siguranță la momentul producerii impactului.

De altfel, deși biletul de ieșire din spital emis pe numele victimei I ____ I ____ I _____ atestă că aceasta nu ar fi purtat centura de siguranță, această situație nu permite o concluzie în sensul celei avansate de către asigurator.

În cazul în care în urma impactului produs victimele accidentului de circulație ar fi fost expulzate din autoturism s-ar fi putut concluziona că neutilizarea centurii de siguranță ar fi putut amplifica urmările mai grave produse, or, în situația de speță, victimele accidentului nici nu au decedat și nici nu au suferit leziunile de violență soldate cu starea de infirmitate permanentă datorită neutilizării centurilor de siguranță, consecințele vătămătoare produse fiind rezultatul impactului deosebit de violent dintre cele două autoturisme.

Tot astfel, culpa comună a victimelor nu poate fi dedusă din simplul fapt că acestea nu au atenționat pe șoferii implicați în producerea accidentului și nici din faptul că ele nu au recurs la un alt mijloc de transport, cele două situații fiind premergătoare accidentului și nefiind apte să atragă amplificarea unui prejudiciu născut independent de aceste împrejurări.

Aceste situații urmează a fi avute în vedere de către instanța de control judiciar în cadrul propriului examen de verificare a legalității și temeiniciei sentinței penale atacate, astfel încât, în scopul de a asigura rudelor victimelor decedate o satisfacție echitabilă, întemeiată pe legătura sufletească deosebit de profundă care există între părinți și copii, între frați sau bunici și nepoți, Curtea va stabili întinderea acestor daune la o _____ sume care să reflecte suferința încercată, dar care să nu reprezinte nici sursa unei îmbogățiri fără just temei.

În lumina considerentelor arătate, în rezolvarea laturii penale și civile a cauzei, Curtea, în baza art.421 pct.1 lit. b Cod procedură penală, va respinge apelurile declarate de apelantul inculpat A___ A____ A____ și apelantele părți civile I___ I___ I____, J___ J___, N___ N____, M___ M___ P___, M___ M____ M___ J___ J___, L___ L___, G____ G___, E___ E___, K___ K___ K____, F___ F___ și C___ C____ împotriva sentinței penale nr.819/22.07.2020 pronunțată de Judecătoria C_____ în dosarul penal nr._____, ca nefondate.

În baza art.421 pct.2 lit. a Cod procedură penală, Curtea va admite apelul declarat de apelanta parte responsabilă civilmente S.C. Asigurarea Românească – Asirom B___ B____ B___ S.A. împotriva aceleiași sentințe penale și încheierii de ședință din data de 10.09.2020 pronunțată de Judecătoria C_____ în dosarul penal nr._____.

Va desființa în parte sentința atacată, numai sub aspectul laturii civile și, rejudecând, va reduce cuantumul despăgubirilor morale acordate părților civile de la câte 200.000 euro la câte 50.000 euro pentru fiecare din părțile civile J _____ J _____, N _____ N _____, E _____ E _____ și K _____ K _____ K _____, de la 100.000 euro la câte 30.000 euro pentru fiecare din părțile civile M _____ M _____ P _____ și F _____ F _____ și de la câte 40.000 euro la câte 10.000 euro pentru fiecare din părțile civile L _____ L _____ și C _____ C _____ și va obliga pe partea responsabilă civilmente S.C. Asigurarea Românească – Asirom B _____ B _____ B _____ S.A la plata acestor sume către părțile civile, în echivalentul în lei la cursul BNR din ziua plății.

Va reduce cuantumul despăgubirilor morale acordate părții civile decedate G _____ G _____ de la suma de 40.000 euro la suma de 10.000 euro și va obliga partea responsabilă civilmente S.C. Asigurarea Românească – Asirom B _____ B _____ B _____ S.A la plata sumei de 7.500 euro către partea civilă G _____ G _____, în calitate de moștenitor al părții civile decedate G _____ G _____, precum și la plata sumei de 2.500 euro către partea civilă L _____ L _____, în calitate de moștenitor al părții civile decedate G _____ G _____, în echivalentul în lei la cursul BNR din ziua plății, aceste sume fiind stabilite proporțional cu cota parte din masa succesorală ce le revine moștenitorilor legali ($\frac{1}{4}$ pentru L _____ L _____ - soț supraviețuitor și $\frac{3}{4}$ pentru G _____ G _____ - fiică).

Totodată, Curtea urmează a reduce cuantumul despăgubirilor materiale acordate părții civile I _____ I _____ I _____ de la suma de 10.399 lei la suma de 5.000 lei și va obliga pe partea responsabilă civilmente S.C. Asigurarea Românească – Asirom B _____ B _____ B _____ S.A la plata sumei de 5.000 lei, cu titlu de daune materiale către această parte civilă.

Se vor înlătura din cuprinsul sentinței penale apelate dispozițiile contrare deciziei penale de față și se vor menține restul dispozițiilor acesteia.

În baza art.275 alin.2 Cod procedură penală, Curtea va obliga apelantele părți civile și apelantul inculpat la plata a câte 500 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În baza art.275 alin.3 Cod procedură penală, restul cheltuielilor judiciare avansate de stat în faza apelului vor rămâne în sarcina acestuia.

În baza art.272 Cod procedură penală, onorariul parțial de avocat oficiu Calafus D _____ Ș _____, în sumă de 250 lei, se va avansa din fondul Ministerului Justiției.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE:

În baza art.421 pct.1 lit. b Cod procedură penală, respinge apelurile declarate de către apelantul inculpat A____ A____ A____ și apelantele părți civile I____ I____ I____, J____ J____, N____ N____, M____ M____ P____, M____ M____ M____ J____ J____, L____ L____, G____ G____, E____ E____, K____ K____ K____, F____ F____ și C____ C____ împotriva sentinței penale nr.819/22.07.2020 pronunțată de Judecătoria C____ în dosarul penal nr._____, ca nefondate.

În baza art.421 pct.2 lit. a Cod procedură penală, admite apelul declarat de apelanta parte responsabilă civilmente S.C. Asigurarea Românească – Asirom B____ B____ B____ S.A. împotriva aceleiași sentințe penale și încheierii de ședință din data de 10.09.2020 pronunțată de Judecătoria C____ în dosarul penal nr._____.

Desființează în parte sentința atacată, numai sub aspectul laturii civile și, rejudecând, dispune:

Reduce cuantumul despăgubirilor morale acordate părților civile de la câte 200.000 euro la câte 50.000 euro pentru fiecare din părțile civile J____ J____, N____ N____, E____ E____ și K____ K____, de la 100.000 euro la câte 30.000 euro pentru fiecare din părțile civile M____ M____ P____ și F____ F____ și de la câte 40.000 euro la câte 10.000 euro pentru fiecare din părțile civile L____ L____ și C____ C____ și obligă pe partea responsabilă civilmente S.C. Asigurarea Românească – Asirom B____ B____ B____ S.A la plata acestor sume către părțile civile, în echivalentul în lei la cursul BNR din ziua plății.

Reduce cuantumul despăgubirilor morale acordate părții civile G____ G____ de la suma de 40.000 euro la suma de 10.000 euro și obligă partea responsabilă civilmente S.C. Asigurarea Românească – Asirom B____ B____ B____ S.A la plata sumei de 7.500 euro către partea civilă G____ G____, în calitate de moștenitor al părții civile decedate G____ G____ și la plata sumei de 2.500

euro către partea civilă L____ L____, în calitate de moștenitor al părții civile decedate G____ G____, în echivalentul în lei la cursul BNR din ziua plății.

Reduce cuantumul despăgubirilor materiale acordate părții civile I____ I____ I____ de la suma de 10.399 lei la suma de 5.000 lei și obligă pe partea responsabilă civilmente S.C. Asigurarea Românească – Asirorom B____ B____ B____ S.A la plata sumei de 5.000 lei, cu titlu de daune materiale către această parte civilă.

Înlătură din cuprinsul sentinței penale apelate dispozițiile contrare deciziei penale de față și menține restul dispozițiilor acesteia.

În baza art.275 alin.2 Cod procedură penală, obligă apelantele părți civile și apelantul inculpat la plata a câte 500 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În baza art.275 alin.3 Cod procedură penală, restul cheltuielilor judiciare avansate de stat în faza apelului rămân în sarcina acestuia.

În baza art.272 Cod procedură penală, onorariul parțial de avocat oficiu Calafus D__ Ș____, în sumă de 250 lei, se va avansa din fondul Ministerului Justiției.

Definitivă.